

AMY KATHLEEN RYAN

LÁNG

Dream
válogatás

Waverly,
Kieran és Seth elkeseredetten
próbálnak életben maradni az Új Látóhatár
fedélzetétén, és legyőzni az ellenséget, mielőtt kifutnak
az időből.

Waverly és az Emyrean legénységének többi tagja elszakadtak egymástól, az otthonukat jelentő űrhajó pedig felrobbant. A szüleik kiszabadítására indított küldetés kudarcba fulladt, és most minden eddiginél reménytelenebb helyzetben találják magukat: fogságba estek az ellenség hajóján, és minden erejükkel küzdenek a túlélésért.

Seth helyzete még ennél is kilátástalanabb. Ő a többiektől külön, egyedül menekül el az Emyreanról, hogy aztán az Új Látóhatárra érkezve szökevényként kelljen bujkálnia.

Viszontlátja-e Seth valaha Waverlyt? Lesz-e annyi ereje, hogy segíthessen a lánynak legyőzni az ellenséget, vagy hamarabb felmondja a szervezete a szolgálatot? Beteljesedhet-e végül kettejük szerelme, vagy mindent elveszítenek a háború káoszában?

A sorozat első része a Ragyogás, a második a Szikra.

AMY KATHLEEN RYAN így mesél magáról: „Mióta gyerekeim vannak, nem tudok otthon dolgozni. Az alkotáshoz teljesen más helyre van szükségem. Így különböző kávézókba szoktam beülni, ahol emberek és a beszélgetés finom zaja vesz körül. Valahogyan a körülöttem lévő káosz segít koncentrálni, és rövid idő alatt is gyorsan tudok haladni.”
Jelenleg az USA-beli Coloradóban él családjával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.amykathleenryan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a sodró lendületű és nagyszabású történet most is hemzseg a meglepő fordulatoktól és talányos szereplőktől. Az Éhezők-viadala rajongóinak ez sem okoz majd csalódást.”

Booklist

„Már első mondatával beszippantott, és egészen az utolsóig fogva tartott. Nem csalódtam, méltó befejezése a Ragyogás-sorozatnak”

Voya

„Most lezárul a kritikusok körében is zajos sikert aratott disztópikus írtrilógia. Ez a kötet talán az eddigi részeket is túlszárnyalja. Döbbenetes és izgalmas.”

Kirkus Reviews

„Amy Kathleen Ryan újra megmutatja, mit jelent a félelem, a küzdelem és a harc az életben maradásért. Érzelmek egész skáláján vezet végig, miközben a szereplők sorsáért izgulhatunk.”

Amazon

„Csodálatos trilógia, ami a női és a férfi olvasókat egyaránt magával ragadja. Nagyszerű történet olyan karakterekkel, akikről azt kívánod, bárcsak a való életben is ismerhetnéd őket.”

Goodreads

Dream
válogatás

AMY KATHLEEN RYAN

— részlet —

ODAKINT

Amikor az EgyEmberes sisakja rácsukódott Seth fejére, a fiú füle pukkant egyet. Érezte, ahogy az izzadság eláztatja a pólója hónalját, majd csorogni kezd lefelé, az oldalán. Eddig csak néhányszor merészkedett ki a világűrbe ezekben a szkafanderekben, és nem érezte úgy, hogy a legutóbbi űrsétája bármennyivel is jobban sikerült volna, mint a legelső. Sőt, legutoljára például majdnem megölte magát.

Nem fogok meghalni, ismételte el magában huszadszor, majd bekapcsolta a fűvókákat, és ellenőrizte az üzemanyag- és a levegőszintet. A repülés előtti előkészületek a szokásosnál kétszer tovább tartottak, mivel most mindent a bal kezével kellett csinálnia. A jobb keze csúnyán összeroncsolódott, két uja természetellenesen kicsa-

varodva fityegett a kézfején. Hogy valamelyest enyhítse a fájaldalmát, megnövelte az oxigén arányát a légzőgázban.

– Ha az a Neander-völgyi meg tud csinálni egy űrsétát, akkor én is – sziszegte a fogai között, miközben a két hiányzó EgyEmberes helyét bámulta a falon. Biztos, hogy Jake Pauley és a felesége, az az aljas kis nő vitte el őket. Utóbbi okozta a robbanást, amely tönkretette az Empyreant. Miután felrobbantotta a bombákat, a nő a börtön-szintre sietett, hogy kiszabadítsa a férjét. Onnan minden bizonnyal egyenesen idejöttek, bebújtak az EgyEmberesekbe, és elmenekültek a haldokló hajóról. Jake felesége habozás nélkül otthagya Sethet a biztos halált jelentő cellában, és ha Waverly nem szabadítja ki, már nem élne.

Ő pedig hogyan hálálta ezt meg Waverlynek? Engedte, hogy a lány egyedül induljon el az Új Látóhatárra. A másodperc törtrésze alatt határozta el, hogy nem megy vele, és máris kezdte úgy érezni, hogy rossz döntést hozott. De mi mászt tehetett volna? Tartott volna velük, hogy aztán az Új Látóhatárra érve megalázkodjon azok előtt, akik megölték az apját, és tönkretették az otthonát jelentő űrhajót? Lobbanékony természete miatt rövid időn belül újra rácsok mögött találta volna magát, márpedig tudta, hogy nem bírná még egy percig sem a börtönben, bezárva, mint egy patkány. Ha sikerül eljutnia az Új Látóhatárra, és talál egy helyet, ahol elrejtőzhet, segíthet Waverlynek, sőt, talán Anne Mathernek is megfizethet.

Bekapcsolta az űrruha hajtóművét, és a légszilip fölé repült. Lassan belebegett a zsilipbe, majd megfordult, hogy vessen egy utolsó pillantást az Empyreanre. A siklódokk hatalmas, néma, elhagyatott barlangként nézett vissza rá. Máris olyan volt az Empyrean, mint egy szellemhajó. Hány embert ölt ma meg Pauley és a felesége?

– A kicsiknek nem esett bántódásuk. Ők jól vannak – motyogta maga elé, majd megrázta a fejét. Próbált nem pánikba esni, miközben megnyomta a gombot, amely lezárta a légszilipet az űrhajó belseje felé. A következő pillanatban szélesre tárult a külső zsilipajtó, és Seth megpillantotta a végtelen világűrt, ezt a száguldó csillagokkal telehintett fekete semmit.

Kilépett az EgyEmberessel a légszilipből, majd újra bekapcsolta a ruha hajóművét. A korábbi úrséták alapján tudta, hogy mire számíthat, így képes volt lassan a hajótest fölé navigálni. Első pillantásra sértetlennek tűnt az Empyrean burkolata, de ha felnézett, látta, hogy a hajótestből rengeteg helyen szökik a gáz. A tat irányában egy hatalmas, vízből és levegőből álló fehér gázfelhőt pillantott meg, amely a hajó farka mögött több ezer mérföldes gázcsíkká vékonyodva olvadt bele a semmibe. Még hátrébb az a rózsaszínen ragyogó csillagköd látszott, amelyet néhány hónapja hagytak maguk mögött. A nebula szélén fehérén villámlottak az elektromos kisülések. Seth elfordította a fejét a fenyegetően szép ködről.

Az Új Látóhatár úgy emelkedett az Empyrean testén tátongó seb fölé, mint egy torz hold. Törmelékdarabok tapadtak a sérült hajó testére, míg a nagyobb tárgyak – leszakadt fémdarabok, bútorok, növények, sőt egy traktor – örült sebességgel tűntek el mögötte a semmibe. Hogy elébe kerüljön a roncsfelhőnek, Seth az Empyrean orra irányába fordította az EgyEmberest, majd begyújtotta a hajtóművet.

Miközben megfordult, a távolban meglátott néhány tárgyat, melyek furcsamód mozdulatlanul lebegtek az Empyrean fölött. Belenézett a sisakba épített távcsőbe, és látta, hogy az Új Látóhatár négy siklója az. A legközelebbinek nyitva volt a rámpája, és négy EgyEmberes úszott ki belőle.

Mentőcsapatokat küldenek, gondolta Seth. Vagy az is lehet, hogy szükségük van valamire az Empyrean rakteréből. Hogy észre ne vegyék, kikapcsolta az úrruha külső világítását, majd addig állítgatta a rádiót, míg meg nem találta a megfelelő frekvenciát.

– Üristen. Az a lyuk... – mondta egy férfigang. – Ki tette ezt? És miért?

Seth lelki szemei előtt megjelent Jake Pauley tébolyult ábrázata, a férfi kísérteties vigyora, kiálló szemöldökcsontja és rossz fogai.

– Én is ezt mondom. Teljesen fölösleges az egész – mondta egy másik férfi. – Nem tudom, miért küldött ki minket.

Hogy kifosszátok a hajót, hullarablók, fortyant fel Seth magában. Annyira dühös lett, hogy szeretett volna nekik rontani, elvágni

a légvezetéküket, és akkorát rúgni beléjük, hogy pörögve vesszenek bele az űr sötétjébe.

– Szerintem kezd kicsúszni a kezéből az irányítás. Láttad, hogy néz rá dr. Carver az istentiszteletek alatt?

– Ez egy titkosítatlan frekvencia, fiúk! – figyelmeztetett ekkor egy férfihang.

Néhány perc csend következett, majd egy női hang szólalt meg.

– Néhány gyerek még mindig hiányzik – mondta, és a hangszínekből érződött, hogy nem kifejezetten kedveli a beszélgetőtársait.

– Szeretném megkeresni őket.

– Egy ilyen robbanás után? Csoda, hogy nem halt meg mind-egyik – mondta egy harmadik férfi.

– Meg kell próbálnunk megkeresni őket – szólalt meg ismét az első hang. – Végül is gyerekekről van szó.

– Igazán nemes gondolat – mondta a nő, mire a másik két férfi felnevetett.

Miután az EgyEmberesek eltűntek a szeme elől, Seth újra az Új Látóhatár felé vette az irányt, de már nem sietett annyira. Ráért. Az űrhajó addig biztos nem fog továbbindulni, amíg a kutatócsapatok az Empyreanen vannak.

Miközben az Új Látóhatár felé úszott, Seth egyetlen pillanatra sem vette le a szemét az Empyreanról. Amíg közel volt hozzá, a hatalmas űrhajó sérülései nem látszottak annyira, de ahogy távolodott tőle, és mögötte hirtelen kiszélesedett a csillagokkal telehintett világűr, Seth felnyögött.

– Hallottátok ezt? – kérdezte a nő a rádióban.

Hülye! Hogy lehet ennyire *hülye*? Elfelejtette kikapcsolni a rádióját.

– Visszajelzés a másik csapattól – hallotta még, mielőtt megnyomta volna a kapcsolót.

Kalapálni kezdett a szíve, és egész testében megremegett. Soha többé nem követhet el ekkora hibát.

Az egész a kimerültség miatt volt. Közvetlenül azelőtt, hogy be- szállt volna az EgyEmberesbe, és kirepült volna a siklódokkból, Seth

keresztülcipelte Waverlyt a haldokló Emphyreanen. A jobb keze összeszűzödött, az agya pedig még most is sajgott az oxigénhiánytól, a gondolatai zavarosak voltak. Muszáj volt összpontosítania.

Nagyobb fokozatra kapcsolta a hajtóműveket. Az Új Látóhatár mérföldekre volt, és szeretett volna minél hamarabb odaérni.

Miközben közeledett a hajóhoz, Seth felidézte magában az Emphyrean alaprajzát, amit még kisfiúkorában tanult meg. Az egész hajó tele volt kis szervizzsilipekkel – az egyik ilyen ölte meg Seth anyját és Waverlyt apját egy úgynevezett „balesetben”. Az Új Látóhatár szinte pontos mása volt az Emphyreannek, így nem lesz nehéz találni egy olyan légzsilipet, ami a hajó kevésbé forgalmas részére nyílik.

Seth úgy döntött, megpróbálja megkeresni a hajó alján lévő raktárdokkokat. Ezek messze voltak a lakószintektől, így valószínűleg senki sem fogja észrevenni, de ha kell, könnyen el is rejtőzhet.

Hiába járatta teljes fokozaton az EgyEmberes rakétahajtóművét, majdnem egy órába telt, mire elért a másik hajóig. Eközben csak a saját lélegzete tompa hangját hallotta a sisakban, ám ha eléggé figyelt, a fülében áramló vér zubogását is ki tudta venni. Seth valamiféle transzba esett: leválasztotta magát a kezében lüktető fájdalomról, hogy az előtte álló feladatra összpontosíthasson.

Amint látótávolságba került a raktárdokk légzsilipje, az EgyEmberes vezérlőrendszere figyelmeztette: túl gyorsan halad. Hogy lassítson, Seth hátramenetbe kapcsolta a hajtóműveket. A testére ható tehetetlenségi erőtől elfintorodott az arca, de néhány másodperc múlva így is keményen nekicsapódott a hajótestnek.

Kétségbeesetten nyújtotta ki az EgyEmberesbe szerelt mágneses kart a fémtest felé, hogy megkapaszkodjon, mielőtt a hajóról lepatanva messzire sodródna. Zihálva markolta a botkormányt, és bár úgy érezte, megbénult, egész testében remegett.

– Ez volt az utolsó űrsétám – ígérte meg magának.

Rápillantott a levegőszintjelzőre: már csak tíz percre elegendő oxigénje maradt. Nem lett volna szabad az űrséta elején úgy feltekerenie! Még egy ostoba hiba!

Körbepillantott, hogy megkeresse a hajótestre szerelt biztonsági kamerákat. Talált is egyet, tőle tíz méterre, de az úgy állt, hogy valószínűleg kívül esett a látómezején. Ennek ellenére előfordulhatott, hogy út közben észrevették, ezért tudta, hogy sietnie kell.

Megnyomta a megfelelő gombokat a légzsilip irányítópanelján, és az ajtó kitarult előtte. Benavigált az űrruhával a nyíláson, és amint megtelt a zsilip levegővel, levette a sisakját. Ezután a belső ajtó is kinyílt, Seth pedig belebegett a hajó belsejébe, és az EgyEmberessel a raktárdokk padlóján landolt. Körös-körül hatalmas tárolókonténerek magasodtak a plafonig – a végtelen hosszúságú sorokban álló fémdobozok tele voltak az Új Föld gyarmatosításához szükséges eszközökkel. A tervezett megérkezésig még évtizedek voltak hátra, és Seth nem remélte, hogy megéri azt a napot.

Már majdnem az összes kapcsot kioldotta az űrruhán, amikor kiáltást hallott.

– Hé! – üvöltötte valaki, és Seth négy felfegyverzett férfit pillantott meg úgy háromszáz méterre. A férfiak egyenesen feléje rohantak.

Seth megmarkolta az EgyEmberes utolsó rögzítőcsatját, és nem törődve a kezébe nyilalló fájdalommal, megrántotta. A következő pillanatban kiugrott az űrruha alsó részéből, és futni kezdett.

Szinte azonnal kifulladt, de a szoba nagyságú konténerek között lavírozva sikerült leráznia az üldözőit, s az először oly közeli lépések zaja hamarosan beleveszett a raktárdokk csendjébe. Bár alig maradt ereje, előnyére vált a fiatalsága és a gyorsasága. Óvatosan kilépett a jobb oldali külső lépcsőházba vezető ajtón, és addig futott felfelé, amíg el nem ért az esőerdőszintre. Ott szinte fejest ugrott a bársonyosan párás levegőbe. Idebent meleg volt, a növények csodálatos illatot árasztottak. Addig rohant az ösvényen, míg az egyik tikkfa alatt talált néhány jól megtermett páfrányt. Lerogyott a puha levelekre, kinyújtóztatta a végtagjait, és miközben zihálva törölgette az izzadságot a homlokáról, hegyezni kezdte a fülét. Nem jöttek utána. Egyelőre biztonságban van. De csak egyelőre.

VISSZATÉRÉS

Waverly megpróbált a pilótaülés ismerős részleteire és a vigasztalóan a kezébe simuló botkormányra összpontosítani. Tudta, hogy valószínűleg soha többé nem fog űrsiklót vezetni. A tekintete néha elidőzött a műszerfal jelzőfényeiben, ilyenkor néhány másodpercre képes volt elhittetni magával, hogy hamarosan visszatér az otthonát jelentő hajóra. Ám amikor a hátsó kamera képét mutató monitorra pillantott, és látta az Empyreanból kiömlő hosszú, sűrű gázcsíkot, elemi erővel vágta fejbe a felismerés, hogy nincs visszaút. Soha. Vége van. Túl sok levegőt veszített a hajó ahhoz, hogy túlélje a robbanást. Az otthona elpusztult.

Egyetlen hely maradt, ahova mehet: az ellensége irányítása alatt álló Új Látóhatárra.

Elég volt egy pillantást vetnie a másodpilóta székében ülő Sarah-ra, s a lány üres tekintetéből és halottfehér arcából tudta, hogy a barátnője kába, sokkos állapotban van. *Akárcsak én*, gondolta Waverly. Az Empyrean elvesztése akkora tragédia volt, hogy teljes egészében fel sem tudta fogni. Oda vannak a gyümölcsöskertek, a magtárak, a nyüzsgő, megszokott folyosók. Oda az otthona.

Dühösen állapította meg, hogy az előttük várakozó Új Látóhatár szemlátomást tökéletes állapotban van. A fényes, tükörsima fémtest belsejében ott várt rájuk Anne Mather – és fanatikus követői. *Meg fogok bolondulni, ha ott kell élnem*, gondolta. Az Új Látóhatár légzsilipjei egyelőre aprók és távoliak voltak, de megállíthatatlanul közeledtek, majd hirtelen olyan nagyra nőttek, mint Waverly siklója. Az Új Látóhatár személyzete ekkor kinyitotta a zsilip ajtaját.

– Túl gyorsan haladsz – mondta Sarah.

Waverly *tényleg* túl gyorsan ment. És ezt pontosan tudta.

– Szerinted lassítsak? – kérdezte. *Ha nekirepülnek, ki tudnám lyukasztani a siklódokk falát*, gondolta. *Abogy ők kilyukasztották az Empyreant, amikor ez az egész elkezdődött.*

– Mit akarsz... csinálni? – kérdezte Sarah, és fenyegetően megszűlt az állkapcsa, ám a fenyegetés nem Waverlynek szólt.

Waverly nem válaszolt.

Ekkor megreccsent a pilótafülke rádiója.

– Empyrean sikló, lassítsatok! – mondta egy feszült női hang.

Waverly azonban nem lassított. Hány gyerek volt a siklón? Öt? Tíz? Valószínűleg mindegyik szívesen lyukat ütött volna az Új Látóhatár oldalába, még ha ez az életébe is kerül.

– A siklódokk tele van kisgyerekekkel! – figyelmeztetett a nő.

A botkormány várakozóan pihent Waverly két térd között. Ahhoz, hogy lassítson, csupán maga felé kellett volna húznia. Ott várt, de a lány nem nyúlt érte.

– Waverly – mondta Sarah. Waverly a barátnőjére pillantott, és látta, hogy könnyek csordulnak végig az arcán. – Tudod, ha csak mi lennénk, megtenném, de így...

– Tudom – suttogta Waverly, és maga felé húzta a botkormányt. Mindketten nekipréselődtek a biztonsági övnek, ahogy a sikló lefékezett a landoláshoz.

Miután a légszilip belső ajtaja is kinyílt, Waverly óvatosan letette a siklót az Új Látóhatár fedélzetére. A jármű talpa fémes csattanással rácsatlakozott a fémpadlóra. Egyszer talán eljön a nap, amikor Waverly egy bolygón fog állni, és amikor felemeli a fejét, a fémfalak és a mennyezet helyett, melyek nem engedik, hogy megszökjön az ellenségei elől, csak az égboltot látja maga fölött. *Még negyvenkét év, mire odaérünk*, gondolta. *Addig nem fogom húzni*. A sikló ablakán keresztül látta, amint Anne Mather két sor fegyverrel a nyomában keresztülág a hatalmas dokkon. Mikor odaért a siklóhoz, a nő megállt, összefonta a karját, és rosszállóan Waverlyre nézett. Arra várt, hogy kiszálljanak a siklóból.

– Nincsenek is itt a gyerekek – mondta Sarah színtelen, beletörődő hangon. – Hazudtak.

– Képtelen vagyok rá – mondta Waverly. Borzasztóan kimerült volt, érezte, hogy ragad az izzadságtól. Mielőtt beszállt volna a siklóba, két órán keresztül kóborolt oxigénhiányos állapotban a haldokló Empyreanen, hogy megtalálja és kiszabadítsa Sethet. Miután ez sikerült, elvesztette az eszméletét, úgyhogy Sethre hárult a feladat, hogy a végtelennek tűnő lépcsőkön felcipelje a dokkba, és ezzel megmentse az életét. És aztán ne szálljon be vele a siklóba! Seth magára hagyta, így egyedül kell szembenéznie Anne Matherrel.

– Előbb-utóbb ki kell szállnunk – motyogta Sarah.

– Megint el fogják venni a petesejtjeinket? – suttogta Waverly.

– Nem – mondta Sarah, és összeszorította a száját.

A lányok összerendeztek a székükben, mikor a sikló rámpája nekiütődött az Új Látóhatár padlójának. Waverly kinézett az oldalablakon, és látta, hogy az utasai kitántorognak a siklóból, és bizonytalan léptekkel Mather és a testőrei felé botorkálnak. Kábultak voltak a rengeteg megrázkódtatástól, amin keresztülmentek. Ők voltak az utolsó gyerekek, akiket kimentettek az Empyreanról.

– Ne menjünk? – kérdezte Sarah Waverlytől. – Vagy várjuk meg, hogy ő jöjjön értük?

– Valószínűleg igazad van – válaszolta erőteljesen Waverly. Kinézett az elülső ablakon, és látta, hogy Mather őt figyeli. – Menj előre – mondta elkeseredetten, miközben elfordította a tekintetét Matherről, és a saját hideg kezét kezdte bámulni.

Sarah felállt, és elszánt arccal kilépett a pilótafülkéből.

Waverly képtelen volt megmozdítani a lábát. Nézte, ahogy Sarah és a barátja, Randy bátran kisétál a siklóból, és tarkóra tett kézzel keresztülvág a dokkon. Ketten Mather testőrei közül megmotozták őket, majd miután nem találtak náluk fegyvert, mindkettejüket kivezették a dokkból.

Waverly két kézzel megmarkolta a botkormányt, és elképzelte, milyen lenne kimenekülni az űrbe, beállítani a siklót valamelyik irányba, teljes fokozatra kapcsolni a hajtóműveket, és csak menni, bele a végtelenbe. Egyedül volna, biztonságban, és senki sem tudna utána jönni. Eltartana egy ideig, mire meghal, de ha nem bírja kivárni, akár ki is lőheti magát az egyik légzsilipen, és akkor vége lenne mindennek.

Ha tényleg erre vágya, hamarabb kellett volna gondolkodnia. De Waverly igazából nem akart meghalni. Addig nem, amíg a leg-halványabb esély is van rá, hogy az anyukája életben van.

– Állj fel – mondta magának. – Szállj ki. Menj, keresd meg anyát.

De nem állt fel. Képtelen volt rá. Keserű, maró gyomorsav gyűlt fel a torkában, de sikerült visszanyelnie. A nyálának rozsdáíze volt.

A szeme sarkából látta, hogy odakint mozgolódás támad. Mikor kinézett az ablakon, látta, hogy Anne Mather otthagyja a testőreit, és a sikló felé lépked. Az egyik testőr elindult utána, de a nő megállt, és a férfi arca elé emelte a tenyerét, mire az visszaállt a sorba. Waverlynek ismerős volt a testőr abból az időből, amikor először tartották fogva az Új Látóhatáron: mindig ott látta Anne Mather mögött vagy mellett. A magas férfinak nagy, kampós orra, vékony szálú, ősz haja és széles, durva állkapcsa volt. Mikor felnézett a siklóra, Waverly elfordította a fejét.

Lépteket hallott a háta mögött, de nem fordult hátra. Tudta, ki az.

– Senki sem fog bántani, Waverly.

Té jó ég, mennyire gyűlölte Waverly ezt a bársonyos hangot! Mather nem emberi lény volt, hanem egy gép, amit abból a célból építettek, hogy manipulálja az embereket. Waverly érezte a szagát, ezt az émélyítően édes kókuszillatot, amely, mint a zsír a bőrön, mindenhová elkísérte a nőt. Waverly a gyomorszájára szorította a kezét.

– Waverly, szeretném, ha mindent újrakezdenénk.

– Vigyen a börtönbe – mondta Waverly kimérten. – Az anyámmal akarok lenni.

– Jobb ötletem van – mondta Mather. Waverly hallotta a nő ruhájának suhogását, ahogy odalépett a másodpilóta székéhez, leült, és rákönyökölt a szék támlájára. – Természetesen nem engedhetem, hogy szabadon járkáljatok a hajón – folytatta óvatosan. – Viszont neked és az édesanyádnak adhatnám az egyik üres lakásunkat. Mit szólnál hozzá?

– Hova vitte Sarah-t és Randyt?

– A barátaid biztonságban vannak. Gondoskodni fogunk róluk.

– Mit csinált Amandával? – kérdezte Waverly. Amanda, aki Waverly „nevelőanyja” volt, mikor a lányt először tartották fogva az Új Látóhatáron, fegyvert fogott Matherre és a testőreire, hogy Waverly megszökhessen a hajóról. Waverly attól tartott, Mather bebörtönözte Amandát, vagy valami annál is rosszabb dolgot tett vele. – Bosszút állt rajta?

– Miért tettem volna? – kérdezte Mather, és negédesen elmosolyodott. – Hiszen túszul ejtetted. Nem volt más választása, mint hogy segítsen neked a szökésben. Vagy nem így történt?

Waverly addig nézte Mather higgadt arcát, amíg rá nem jött, mi történt. Hogy védje magát és a hasában növekvő kisbabát, Amanda kénytelen volt hazudni Anne Mathernek, a nő pedig úgy döntött, elhiszi a barátnője hazugságát – vagy legalábbis úgy tett, mintha elhinné. Waverly gyanította, hogy Mather képes megélni a barátság,

sőt a szeretet érzését, amiről csak még borzasztóbbnak tűnt az a sok szörnyűség, amit eddig elkövetett.

– Waverly – mondta Mather, és volt bőr a képén odahajolni a lányhoz, és rátenni a tenyerét Waverly térdére. Waverly lepillantott, majd önkéntelenül felhorkant, Mather pedig, mielőtt a lány letépte volna az ujjait, gyorsan elvette a kezét. – Nem volt helyes, amit veletek tettünk. Egyáltalán nem volt helyes. Ezt akkor is tudtam, most pedig be is ismerem. Bárcsak el tudnám neked magyarázni, miért csináltuk. – Mather megrázta a fejét, miközben próbálta összeszedni a gondolatait. – A hajónkon az összes nő klimax-közeli korba került. Szükségünk volt a petesejtjeitekre, hogy amilyen gyorsan csak lehet, teherbe ejthessük őket. Ha először megpróbáltalak volna meggyőzni titeket...

– Ne szóljon hozzám! – üvöltötte torkaszakadtából Waverly. A következő pillanatban hallotta, ahogy nehéz csizmák trappolnak fölfelé a sikló rámpáján, majd berontanak a pilótafülkébe. Két férfi volt az, és miután keresztülréselték magukat a szűk ajtón, Waverlyre szegezték a pisztolyukat. – Minden úgy lett, ahogy akarta. Az Empyrean elpusztult, mi pedig itt ragadtunk a hajóján.

Ahogy ezt kimondta, Waverly érezte, hogy nem bírja tovább. Egész testében rázni kezdte a zokogás, és belerogyott a pilótaülésbe. Mather megpróbálta megfogni a kezét, de Waverly elrántotta. Úgy érezte, megőrül, ha a nő még egyszer hozzáér.

– Waverly – kérlelte Mather –, tudom, hogy nehéz elhinni, de soha, senkit sem utasítottam arra, hogy robbantsa fel az Empyreant. Soha nem sodortam volna ilyen veszélybe a küldetést! Vagy a gyerekeket! Jacob és a felesége egyedül csinálták.

– Ne szóljon hozzám – ismételte meg Waverly. Most fogta fel teljesen, mi történt. Az otthona elpusztult. Vajon hány gyerek halhatott meg? Hol lehet Serafina, a siket kislány, akire vigyázni szokott? Ő nem hallotta a robbanást. Lehet, hogy azt sem vette észre, hogy baj van. – Hol vannak a gyerekek? Hányan... – először a torkán akadtak a szavak, de aztán kényszerítette magát, hogy kimondja – Hányan haltak meg?

– Nagyon kevesen – mondta Mather. – Majdnem mindenki a központi bunkerben volt, és várták, hogy hírt kapjanak a szüleikről.

Waverly szinte látta maga előtt, amint összekuporodva ülnek a priccseken, és várják, hogy Sarek értük jöjjön a Központi Irányító-ból, és elmondja, hogy a szüleiket megtalálták az Új Látóhatáron, és hamarosan újra együtt lehetnek. *Mikor tanuljuk már meg végre, hogy nem szabad reménykedni?*

– Gyere – mondta Mather. – Nézzük meg, hol fogsz lakni.

Mather újra megpróbálta megfogni a kezét, de Waverly nem foglalkozott vele, csak felállt a székből. A testőrök kihátráltak a sikló folyosójára, és a pisztolyukat végig Waverlyn tartották, miközben a lány lesétált a raktérbe vezető csigalépcsőn, majd a rámpán végigbotorkálva kilépett a siklódokkba, ahol a többi testőr várakozott.

A csoport Matherrel és Waverlyvel az élén indult el az Új Látóhatár belseje felé, a díszmenetet a felfegyverzett testőr csapat zárta. A folyosók teljesen kihaltak voltak, egyetlen lélekkel sem találkoztak. Waverly arra gondolt, bizonyára kiürítették a hajónak ezt a részét, ha esetleg valami probléma támadna az Empyreanról érkező menekültekkel. Miközben gyalogoltak, a nagydarab űr a puskája tusát masszírozta, és úgy mozgatta az állkapcsát, mint aki valami dühítő dolgon rágódik. A többi őrtől eltérően egyszerű tunikát viselt, a vállán egy galamb formájú aranyjelvénnel. Waverlynek fogalma sem volt, mit jelenthet a jelvény, de annyi látszott, hogy a férfi a többiek fölött áll.

– Az lesz az – mutatott Mather a folyosó közepén lévő egyik lakásajtóra. – Öröket fogunk az ajtó elé állítani.

– Tehát házi őrizetben leszek?

– Amíg ki nem találjuk, mit kezdjünk a helyzettel – bólintott Mather.

– Hol van az anyukám? – kérdezte Waverly.

– Odabent – mondta Mather, és odalépett a kezelőpanelhez, hogy kinyissa az ajtót.

Az ajtó kinyílt, és Regina Marshall ott állt a nappali közepén! Igaz, hogy csont és bőr volt, igaz, hogy szürke volt az arca, de élt! Waverly felé nyújtotta a kezét, ő pedig a karjaiba vetette magát.

– Anya! – zokogta Waverly, és ez volt minden, amit ki tudott préselni magából.

– Itt vagyok, édesem – mondta Regina Marshall, és beletúrt Waverly hajába. – Hogy megnőtt a hajad!

Waverly megpróbált mosolyogni, de megállíthatatlanul potyogtak a könnyei.

– Jól van, kicsim, nincs semmi baj! – Waverly ráborult az édesanyjára, és hagyta, hogy az magához szorítsa. Csodálatos volt újra gyerekek lenni, ismét átélni, ahogy az édesanyja vigyáz rá. Mostanáig nem is fogta fel, mennyire hiányzott ez az érzés.

– Igazán gyönyörű látvány! – kiáltott fel Anne Mather Waverly háta mögül.

Waverly dühösen megfordult.

– Nagyon köszönöm, Pásztor – mondta Waverly édesanyja, és kedvesen rámosolygott Anne Matherre. – Rendkívül hálásak vagyunk.

– Hálásak? – nyögte Waverly. – Anya!

– Nektek most biztos sok megbeszélőnivalótok van – mosolyodott el Mather. – Úgyhogy magatokra is hagylak. A hűtő tele van.

– Nagyszerű – mondta Regina. – Köszönjük.

Anne Mather áhítatosan lesütötte a szemét, és kihátrált a szobából.

Amikor végre becsukódott a bejárati ajtó, Waverly kérdően nézett az édesanyjára. Regina kissé tétován viszonzta a pillantást, mint aki nagyon szeretne örömet okozni a másíknak, de nem igazán tudja, hogyan csinálja.

– Anya, ugye, tudod, ki ez a nő?

– Ő Pásztor Mather – mondta Regina furcsa büszkeséggel a hangjában. – Ki hitte volna, hogy egy nő is képes lesz elirányítani egy olyan úrhajót, mint az Empyrean?

– Az Új Látóhatáron vagyunk, anya. Mather megtámadta az Empyreant – mondta Waverly. Kezdett szédülni. Úgy érezte, mindjárt elájul.

– Az egy mentőakció volt – mondta Regina, és megrázta a fejét, mintha csak valami apró tévedést tisztázott volna éppen.

– Nem, anya, megtámadott minket.

– Ó, Waverly – mondta Regina csitítóan.

– Az a nő megtámadta az Empyreant, és az összes lányt elrabolta! A legénység nagy része meghalt a támadásban! – Regina Waverly szájára szegezte a tekintetét, mint aki gépiesen próbálja memorizálni a hallottakat. – Hónapokon keresztül bezárva tartott téged és a többi szülőt ezen a hajón... A túszai voltatok.

– Nagyon negatívan látod ezt az egészet, drágám – szakította félbe Regina Waverlyt.

– Anya! – Waverly elképedve nézett az anyjára.

Regina ekkor elindult a konyha felé, és közben úgy mosolygott, mint aki elábrándozott valamin.

– A Pásztor mindent elmagyarázott – mondta, miután felkapcsolta a konyhában a villanyt. – Az egész egy nagy félreértés volt.

– Azt is elmondta a Pásztor, hogyan kábított el, és vette ki a petesejtjeimet, hogy a legénységének lehessen gyereke? És nemcsak velem, hanem az összes lánnyal ezt tette! – Waverly a hasára szorította a kezét, és kitapintotta a kemény, drótszerű műtéti hegeket. – Anya?

Úgy tűnt, mintha Regina nem hallaná.

A lakásnak ugyanolyan volt az elrendezése, mint amiben az Empyreanen laktak. A konyha itt is kék volt és sárga, de a pultról hiányoztak a gyümölcsöskosarak, az asztallapról pedig a karcolások, amiket Waverly még csecsemőkorában ejtett. Hiányoztak a kézzel szótt tányéralátétek és a papucs talpának nyomai a padlóról.

Regina kinyitotta a hűtőt, és belekukkantott.

– Ó! Van csirke! És friss fűszerek. Mit szólnál, ha csinálnék egy kis sült húst ebédre?

– Elpusztították az Empyreant, anya – mondta Waverly. – Az egész életünk elfüstölt az űrben.

– Butaság – mondta Regina lesajnáló mosollyal, majd visszafordult a hűtőhöz, és turkálni kezdett a fűszeres kosárban. – Azok csak *tárgyak*, Waverly.

Regina egy régi dalt kezdett el dúdolni, amire Waverly jól emlékezett kiskorából, majd révedező tekintettel átvitte a hozzávalókat a pulthoz. A csirkét letette a pult jobb oldalára, majd gondosan elrendezte körülötte a hagymát és a krumplit, mintha csak csendéletet készítené. Egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy mihez kezdjen a kezében lévő petrezselyemköteggel, majd némi töprengés után a pult szélével párhuzamosan azt is lefektette a zöldségek mellé. Oldalra biccentette a fejét, és ujjai végével óvatosan megigazgatta a szabálytalanul álló zöld szárakat.

– Mit csináltak veled, anya? – suttogta Waverly. – Olyan... furcsán viselkedsz.

– Mit szeretnél, hogyan viselkedjek? – kérdezte értetlenül Regina. – Azt hiszem, csinálok egy finom fűszeres pácot.

Anélkül, hogy egyetlen pillanatra is levette volna a tekintetét az anyja arcáról, Waverly közelebb lépett hozzá, és alaposan meg szemlélte. Lehet, hogy bedrogozták?

– Nem akarsz kérdezni semmit, anya? – mondta Waverly.

– Hogy van Kieran? – kérdezte Regina, miközben egy mozsárban nekiállt összetörni a fokhagymát, a zsályát és a rozmaryngot. Az ismerős illatok megtöltötték a konyhát az otthon emlékeivel. Waverly odatámolygott a falnál álló asztalhoz, és leroskadt az egyik székbe.

– Nem tudom. Mather elfogta – mondta Waverly, és csak most döbönt rá, mekkora veszélyben lehet Kieran. Arra gondolt, bárcsak üzenhetne neki.

– Kieran igazán nagyszerű fiú – mondta Regina. – Biztos vagyok benne, hogy jól van.

– Igen – mondta Waverly elkeseredetten. – Minden a legnagyobb rendben van.